ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 6-й
Газета виходить щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 21 (307) | Субота, 26 травня 1973 р. | Ціна 2 коп.

ЗМАГАННЮ — НОВИЙ РОЗМАХ

Соціалістичне змагання і рух за комуністичне ставлення до праці стали могутнім прискорювачем розвитку нашої економіки, невичерпним джерелом творчої енергії мас.

Трудівники учбово-виробничих підприємств нашого Товариства, активно включившись у Всесоюзне соціалістичне змагання за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, домоглися відрадних результатів. За чотири місяці, наприклад, УВП Товариства реалізували готової продукції понад план на один мільйон 700 тисяч карбованців. За перший квартал цього року одержано надпланового прибутку на 140 тисяч карбованців більше, ніж було взято зобов'язаннями на квартал. Знижено собівартість на 2,2 процента при зобов'язанні 1,7.

Ініціатором соціалістичного змагання серед УВП Товариства виступив колектив Київського дослідного підприємства, висунувши зустрічний план. Для виконання накреслених рубежів тут мобілізовано всі зусилля, кожен трудівник бере активну участь у вдосконаленні процесу виробництва. З перших днів поточного року на підприємстві широко розгорнулося трудове суперництво між цехами, бригадами та робітниками.

Високій дієвості змагання сприяє щомісячне підведення його підсумків. Так, трудівники пластмасового цеху, що виступив ініціатором двостороннього цехового змагання, протягом всього першого кварталу утримував перше місце серед цехових колективів.

Під девізом «Дати країні більше продукції, кращої якості, з меншими затратами», змагаються трудівники Донецького УВП. Організаційну роботу по розвитку змагання тут очолює виробничо-масова комісія, що перевіряє виконання взятих зобов'язань, готує пропозиції для підбиття підсумків, усунення виявлених недоліків та для узагальнення досвіду по організації змагання.

На Донецькому УВП широко використовують такий засіб, як випуск «Блискавок» з нагоди трудової перемоги того чи іншого колективу. Широка гласність підсумків роботи за день, декаду, місяць, порівняність результатів роботи і заклики про можливість повторити досягнення товариша — ось ті важливі важелі, що сприяють успішному виконанню взятих зобов'язань.

Добре налагоджено соціалістичне змагання серед трудівників Конотопського, Садгірського, Миколаївського, Чернігівського та інших учбово-виробничих підприємств.

Поруч з цим, на деяких підприємствах та в організаціях нашого Товариства ще не все зроблено для налагодження соціалістичного змагання. Такі факти мають місце, зокрема, на Одеському № 1 та Харківському УВП-1.

Профспілковим та первинним організаціям УТОГ цих підприємств слід більше уваги приділяти узагальненню і розповсюдженю передового досвіду, тісніше пов'язувати виховання трудящих з конкретними виробничими завданнями.

Керувати сьогодні змаганням — значить насамперед уміло спрямувати ініціативу трудящих на розв'язання корінних проблем росту ефективності виробництва, його інтенсифікації. Поруч з визначенням переможців слід обов'язково аналізувати причини зриву планів відстаючими виробничниками і дільницями.

Правильно роблять там, де проявляють постійну турботу про створення матеріально-технічних передумов для виконання накреслених заходів, посилюють громадський контроль за виконанням прийнятих зобов'язань, активно розгортають масово-політичну роботу. Єдність слова і діла забезпечуються лише в обстановці високої організованості, міцної трудової дисципліни.

17 ЧЕРВНЯ ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Вони обиратимуть вперше

Одеське УВП-2. Обідня перерва. Серед учнів виробничого навчання пожвавлення. Всі 14 дівчат в червоних косинках сидять за своїми робочими місцями — сьогодні я прийшов до них, щоб провести бесіду про вибори до місцевих Рад депутатів трудящих, які відбудуться 17 червня 1973 року.

Ось уже 40 років комсомол, а потім партія постійно, під час передвиборних кампаній, доручають мені проводити роз'яснювальну роботу в масах про роль Рад депутатів трудящих в нашому житті.

Але сьогоднішня бесіда—особлива. Я повинен виступити перед учнями, які приїхали з різних сіл області й шкіл-інтернатів, перед тією частиною молоді, яка ось-ось одержить путівки в робітниче життя. Цим дівчатам по 18—20 років, вони ще не брали участі у виборах.

Цього року, у березні, виповнилось 18 років Валентині Бардай і Надії Вершигорі. По 19—20 років сповнилось Галині Ткач, Наталії Чаплигіній, Тамарі Ходок, Тетяні Мочулко...

Розповідаючи про місцеві органи Радянської влади, я залучив до бесіди й самих слухачів, адже вони на кожному кроці відчувають на собі турботу нашої держави.

— Ми вчилися у школі-інтернаті. Навчання, харчування, одяг — усе це щедро дала нам Радянська влада безкоштовно,— з хвилюванням говорить Валентина Бардай.— А зараз ми вже на виробництві. Але й тут, хоч нам уже по 18—20 років, нас продовжують навчати, одягати. Нас забезпечили житлом. Нам створили всі умови для змістовного й цікавого відпочинку.

— І це теж за рахунок держави,— підтримала подругу Галина Ткач.

— Обирати депутатів до Рад ми прийдемо першими. День виборів буде для нас святом радості,— дружно висловили думки учасники бесіди.

Я певен, що молоді виборці всі, як один, віддадуть свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних. До цього дня вони вирішили прийти з новими успіхами у виробничому навчанні.

Ю. ГЕР,
агітатор.

Небагато часу залишилося до того дня, коли у спецшколах - інтернатах та вечірніх школах робітничої молоді почнуться перевідні й випускні екзамени.

На фото: чергове заняття у Чернігівській вечірній школі робітничої молоді. Викладач фізики А. Мосол пояснює учням XII класу (зліва направо) Н. Саливон, Н. Котеленець, Г. Хома та В. Стельмах значення плавких запобіжників у побутових електроприладах.

Фото М. КОВАЛЕНКА.

П'ятирічку — достроково!

П'ятирічці — ударну працю. Під таким девізом трудиться швея-мотористка Конотопського УВП Тетяна Іванівна Железненко. Маючи багатий виробничий досвід, вона не тільки виконує змінні завдання на 120—130 процентів, а й передає свої «секрети» молодим робітницям. Продукція, яку виготовляє Тетяна Іванівна, завжди відмінної якості.

Достроково завершити завдання третього, вирішального року — ось трудовий рубіж ударниці комуністичної праці. Т. І. Железненко.

Фото Ф. САВЕНКА.

ДРУЖНИЙ КОЛЕКТИВ

У бригаді по набору шпону Лебединського учбово-виробничого підприємства працює 15 чоловік. Очолює колектив Марія Тимофіївна Макарова. Прийшла вона на підприємство робітницею без кваліфікації. Спочатку працювала підсобницею, потім її перевели в бригаду по набору шпону. Минали дні, місяці, роки. Потроху прийшов досвід, а потім Марії Тимофіївні доручили очолити колектив.

Члени бригади працюють злагоджено, ритмічно, успішно справляючись з виробничими завданнями. Значно перевиконують свої норми виробітку Віра Носенко, Євдокія Лисенко, Лідія Бикова та інші.

За підсумками роботи за квітень бригаді М. Макарової вручено перехідний Червоний прапор УВП. Це вагома перемога колективу, але трудівники не заспокоюються. Вони прагнуть домогтися ще вищих показників у своїй роботі. Та й суперник по змаганню — колектив механічного цеху, що його очолює Анатолій Миколайович Ковальов,— на місці не стоїть.

Лагідно посміхаючись, Марія Тимофіївна Макарова говорить:

— Так, заспокоюватися нам не можна. Щоб утримати перше місце, яке ми зайняли, нам необхідно працювати ще з більшою наполегливістю.

Умовами соціалістичних зобов'язань виробничих колективів нашого підприємства, продовжувала далі Марія Тимофіївна, передбачається не тільки виконання й перевиконання виробничих завдань. Для того, щоб бригада вийшла у передові, довелося всім багато попрацювати... З робітницями було організовано практичні заняття по освоєнню суміжних професій. Та й самій треба було навчитись працювати на всіх операціях, щоб в разі потреби можна було б замінити кого-небудь або допомогти.

Марія Тимофіївна, вибачившись, закінчує розмову, ховає непокірне, хвилясте волосся під хустину і підходить до Валентини Гливенко. Ця робітниця недавно прийшла у бригаду. М. Т. Макарова показує їй, як краще виконувати робочу операцію.

Нещодавно бригада здала норми ГПО. На спортивний майданчик вийшли у повному складі. Незважаючи на різний вік, всі виступили добре.

Так вже повелося в бригаді, що завжди у всіх добрих ділах вони разом. Кожної п'ятниці, наприклад, після трудової зміни, робітниці завзято прибирають свою дільницю, наводять порядок на робочих місцях, доглядають квіти. І так завжди разом.

Є. ГЛАДИЛІНА.

м. Лебедин
Сумської області

Сорок лет

В стране росли
колхозы, города.
И люди к знаниям стремились,
к свету...
Мне вспомнились
тридцатые года
Со звонким ритмом
первых пятилеток.
И телевизора еще
в помине нет,
И времени
такая быстротечность...
Прошло всего каких-то
сорок лет,
А кажется — с тех пор
минула вечность.
Как говорят,
«дела минувших дней»,
Но не забыть
дерзанья и сноровки,
С какими клятву Родине своей
Давали серп
и молот,
и винтовка.
И вот в те дни,
шагая со страной,
Со всей страной
шагая дружно в ногу,
Вставал на вахту
труженик глухой,
Прокладывая трудную дорогу.
И каждодневной помощью
ему
Явилась
Партии стальная воля.
Нет больше горемычного
Муму
И тягостного прошлого
нет более.
Он благодарен
Партии родной
За право называться
Человеком.
В семье советской,
дружной,
трудовой
Он с гордостью
шагает вровень с веком.
Кем в прошлом был
и кем он стал теперь? —
Факт убедительный
и непреложный:
Глухой конструктор,
мастер,
инженер,
Глухой спортсмен,
актер,
поэт,
художник...
Борясь за мир
и счастье всей земли,
Трудясь на благо
своего народа,
Мы и сегодня
силы сберегли
Для третьего,
решающего года.
Сверхскоростные мчатся
поезда
И в небо мчит
сверхдальняя ракета...
. . . . . :
Мне вспомнились
тридцатые года
Со звонким ритмом
первых пятилеток.

И. САПОЖНИКОВ.

СЕМІНАР-ПРАКТИКУМ

Нещодавно Дніпропетровський обласний відділ УТОГ провів семінар-практикум з керівниками культзакладів та перекладачами компактних груп.

Учасникам семінару докладно розповіли про проведення тематичного вечора «В єдиному строю», який намічається провести з нагоди сорокаріччя з дня організації УТОГ.

Голова обласного відділу УТОГ К. І. Бабенко розповів про завдання, які стоять перед первинними організаціями та культзакладами області у зв'язку з наступними виборами до місцевих Рад депутатів трудящих. На семінарі учасники поділилися планами проведення Міжнародного Дня захисту дітей. Про літній відпочинок дітей членів Товариства, організацію екскурсій і туристських походів розповіли М. Зелений, З. Чурбанова та А. Величко.

Культмасовик обласного Будинку культури Н. Андрійченко розучив із перекладачами чотирнадцять цікавих ігор, які вони проводитимуть на вечорах відпочинку.

Наступний семінар заплановано провести у серпні поточного року на туристській базі Дніпропетровського УВП.

П. ДЕСЯТСЬКА, інструктор обласного відділу УТОГ.

ВИСОКА ОЦІНКА

Велику роботу проводять культосвітні заклади нашого Товариства по вихованню у членів УТОГ комуністичного ставлення до праці, по мобілізації трудящих на боротьбу за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки.

У своїй діяльності культосвітні заклади широко застосовують нові форми, серед яких клуби за інтересами, обрядові й тематичні вечори, зустрічі зі знатними людьми, вечори трудової слави та інше.

Пожвавленню роботи обласних Будинків культури та районних клубів у значній мірі сприяє змагання за присвоєння звання «Колектив високої культури обслуговування». Особливо відрадних успіхів у своїй роботі домоглися колективи Київського палацу культури імені А. В. Луначарського, Дніпропетровського, Житомирського та Львівського обласного Будинків культури.

Працівники цих культзакладів за останні два роки доклали чимало праці, старання і творчого горіння, щоб у Будинках культури було цікаво і затишно, щоб відвідувачі з інтересом поспішали сюди на вечірній вогник після трудового дня.

Нещодавно президія Центрального правління УТОГ та Українського республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств розглянули подані матеріали і присвоїли звання «Колектив високої культури обслуговування» Київському палацу культури імені А. В. Луначарського, а також Дніпропетровському, Житомирському та Львівському обласним Будинкам культури.

Серед районних культзакладів УТОГ звання «Колектив високої культури обслуговування» присвоєно Ковельському, Ровеньківському, Нікопольському клубам, а також Синельниківському, Марганцівському, Богуславському, Славутському та Хмельницькому міжрайвідділам УТОГ.

Великий трудовий шлях пройшов Б. Марусенко. Поріг прохідної Чернігівського УВП він переступив кільканадцять років тому. Хлопець наполегливо опановував всіма методами і «секретами» швейної справи. Його старання не пропало марно. Б. Марусенко став кращим крейдувальником підприємства, завоював звання «Кращого робітника по професії», вніс декілька цінних раціоналізаторських пропозицій.

Б. Марусенку присвоєно звання «Майстер—золоті руки».

На фото: крейдувальники Б. Марусенко (ліворуч) та А. Шуба за роботою.

Текст і фото К. МИХАЙЛЕНКА.

РАЗОМ З АКТИВОМ

З Галиною Василівною Щегловою, головою Любашівського міжрайвідділу УТОГ Одеської області, я познайомився в кінці минулого року на нараді, скликаній облвідділом УТОГ на честь 50-річчя утворення СРСР.

У її виступі відчувалося знання дорученої справи. Міжрайвідділ обслуговує два райони області: Любашівський і Савранський. Тоді вона сказала:

— Доповідь Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва про 50-річчя Союзу Радянських Соціалістичних Республік надихає нас на ще кращу роботу. Попереду — третій, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки. Всі наші сили, всі наші знання ми віддамо досягненню нових успіхів.

І слова не розійшлись з ділом. Міжрайвідділом проводиться велика й різнопланова масово-виховна робота.

Основний зв'язок з членами Товариства здійснюється шляхом подвірних обходів. У першому кварталі цього року вже обстежено два села: Любашівку і Ясинівку. Під час подвірних обходів працівники міжрайвідділу знайомлять трудівників ланів з останніми подіями в міжнародному житті, з важливими рішеннями партії та уряду.

Часто в райклубі проводяться вечори запитань та відповідей. Для відповідей запрошують юриста І. Голіберду, завідуючого районним відділом соціального забезпечення С. Приблуду, слідчого прокуратури В. Прокопишина та інших.

У проведенні тематичного вечора, присвяченого радянським жінкам, взяли активну участь педагоги місцевої школи № 1.

Приміщення райклубу маленьке, лише з двох кімнат, але його з любов'ю оформили члени активу. Тут є стенди «Дев'яту п'ятирічку виконаємо» і «Слава Збройним Силам СРСР!», «Україна в дев'ятій п'ятирічці», випускається стінгазета «Хлібороб».

До читання лекцій залучаються лектори райвідділу товариства «Знання». Дуже цікаво була прочитана лекція на антирелігійну тему «Наука і релігія». Читала її з демонструванням дослідів лектор товариства «Знання» вчителька В. Заболотна. Помічниками її були учні 9 класу А. Євчен, Б. Вареник, О. Малаховська. Викладач Савранської автошколи Н. Паламарчук взяв участь у вечорі, присвяченому популяризації нових правил вуличного роху. Такий же вечір було проведено і в Любашівці з участю районного автоінспектора В. Албула.

При підведенні підсумків змагання за звання «Колектив високої культури обслуговування Одеський обласний відділ одним з перших присвоїв це звання Любашівському райклубу. Йому присуджено третє місце у змаганні за підсумками роботи в 1972 році. Г. В. Щеглова примійована за хорошу роботу поїздкою до міста Риги.

Так систематично і планомірно ведеться масово-виховна робота серед трудівників села.

Г. ЮХИМЕНКО.

На фото: Г. В. Щеглова.

БІБЛІОТЕКА—П'ЯТИРІЧЦІ

Старанно вивчає запити своїх читачів бібліотекар Івано-Франківського Будинку культури глухих Зиновій Гуменюк. А читацькі інтереси — дуже широкі і різноманітні. Глибокий інтерес до суспільно-політичної літератури, до спеціальних книг, зв'язаних з виробничою діяльністю, до художньої літератури та мемуарних творів часів Великої Вітчизняної війни — все це знаходить яскравий відбиток у читацьких формулярах.

Бібліотечні працівники Івано-Франківської обласної організації УТОГ не тільки знають, але й розвивають читацькі смаки, вміло доносять до читача все найцінніше з скарбниці знань.

Велику увагу приділяють вони й пропаганді літератури, яка допомагає трудівникам підвищувати професійні знання, вдосконалювати свою кваліфікацію, краще вивчати передовий досвід.

Тепер, коли повсюдно розгорнулося соціалістичне змагання за успішне виконання завдань третього року п'ятирічки, прагнення працювати ще краще, ще досконаліше організувати виробничий процес змушує людей все частіше звертатись до книг, шукати відповідей на ті чи інші невідкладні питання.

Глухі трудівники йдуть до бібліотеки впевнено: тут їм завжди допоможуть знайти потрібну літературу, необхідну книгу, журнал.

Послугами бібліотеки користується понад 220 робітників і службовців. Це — немало, адже в обласному центрі проживає лише 450 членів УТОГ. І хоч більшість з них систематично і планово читає, але є й такі, що не звертаються по допомогу до книги, не дуже дбають про підвищення рівня своїх професійних знань.

І, може, саме з думкою про них в Будинку культури вирішили при проведенні усного журналу включити й сторінку «Роль книги в нашому житті». Дуже цікаво виступив на ньому Зиновій Гуменюк. Він розповів, як багато необхідного відкриває для себе людина в процесі систематичного читання.

Краще усвідомити прочитане, вибрати з книги найцінніше допомагають обговорення книг, читацькі конференції, вечори книги тощо.

Одним з важливих завдань бібліотеки, як вважають у нас, є всебічна допомога партійної організації у справі підвищення дійовості соціалістичного змагання, налагодження його гласності.

У виставці літератури під девізом «1973 рік — вирішальний рік п'ятирічки» (ця виставка присвячена питанням організації соцзмагання),— на центральному місці твори Володимира Ілліча Леніна «Великий почин», «Як організувати соцзмагання», постанова ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання всесоюзного змагання працівників промисловості, будівництва і транспорту за дострокове виконання народногосподарського плану на 1973 рік».

Важливе місце займає питання організації соціалістичного змагання і масових заходів, як усні журнали, читацькі конференції, тематичні вечори та інше.

Немає сумніву, що тісне спілкування виробничників з книгою сприяє кращій організації змагання, більш активній участі в ньому глухих трудівників. І бібліотека обласного Будинку культури взяла правильний курс на творчу і конкретну допомогу виробництву.

В. КУРАЧЕНКОВА,
член президії облвідділу УТОГ.

ЗАВЖДИ У ПОШУКУ

Однією з найважливіших та найскладніших дільниць роботи облвідділів УТОГ, як відомо, вважається робота серед глухих, які мешкають у сільській місцевості. Тому є декілька причин. І перш за все те, що первинні організації Товариства, які складаються з глухих сільського контингенту, мешкають на досить великій території, причому невеликими групами. Так, у Чернівецькому облвідділі, про роботу якого піде мова, на обліку стоїть 1943 чоловіка. З них у Путильському районі мешкає—233 чоловіки, Вижницькому — 154, Сторожинецькому—104, Глибоцькому —67, Хотинському — 79, Кіцманському—43, Сокирянському—78. На перший погляд цифри виглядають незначними. Але не слід забувати, що в кожному районі ще по декілька колгоспів.

Крім того, деякі райони області, зокрема, Сокирянський, дуже віддалені від обласного центру. Тільки на поїздки в ці райони доводиться витрачати по 6 годин. І це при хороших умовах. Мається на увазі стан дороги, транспорту. Коли ж ідуть дощі, на таку поїздку витрачається значно більше часу, а зв'язок та контроль повинен бути постійним. Та це не все. В більш складні умови потрапляють працівники облвідділу, коли їм доводиться відвідувати членів УТОГ, які мешкають у Путильському—гірському районі, де села та хутори розташовані на чималій відстані один від одного.

Та, незважаючи на ці обставини, працівники облвідділу проводять велику, планомірну роботу.

До облвідділу приходять як до свого дому. І завжди тому, хто звернеться, допоможуть і щирим словом, і добрим ділом. Так було, коли до облвідділу звернулася член УТОГ Є. Тодорюк, яка мешкає в селі Вовчинець, що у Глибоцькому районі. Разом з нею мешкала дочка, в якої було троє дітей. А жити сім'я не мала де. Правда, була стара хата, та місця для всіх не вистачало. А зараз у Є. Тодорюк нова хата — велика і світла. Враховуючи прохання Чернівецького облвідділу, правління колгоспу виділило члену Товариства будівельні матеріали й само збудувало хату Є. Тодорюк.

І таких прикладів можна навести багато.

Всі ми знаємо, як важко доводиться людині, коли вона втрачає слух. І яка радість, коли втрата його неповна. Багатьом членам УТОГ сільської місцевості облвідділ допоміг придбати слухові апарати. З вдячністю згадують працівників облвідділу І. Байчук—мешканець с. Біла Криниця Глибоцького району, колгоспник Л. Пептелеїв—їздовий с. Чорнівка Новоселицького району, член УТОГ — їздовий с. Долиняни Хотинського району В. Поперечний і багато інших.

Відомо, що однією з найважливіших форм роботи по обслуговуванню глухих, які мешкають в сільських районах, є подвірні обходи. За 1972 рік працівники облвідділу провели 472, тобто на 123 обходів більше, ніж було заплановано.

Таким чином було зібрано матеріали, в яких подано вичерпну характеристику матеріально-побутових умов 490 глухих. І вже зараз 146 з них подано різноманітну допомогу.

Велику увагу приділяє обласний відділ і політико-виховній та культурно-масовій роботі серед членів УТОГ. Двічі на рік облвідділ проводить у первинних організаціях загальні збори, зльоти передовиків сільського господарства, під час яких з присутніми проводиться індивідуальна робота. Крім того, організовуються виїзди на село самодіяльного Народного театру Чернівецького Будинку культури УТОГ, виступи якого завжди з нетерпінням чекають мешканці районів. Частий гість на селі—колектив художньої самодіяльності Садгірського Будинку культури.

Всю роботу з членами УТОГ очолює інструктор облвідділу Г. Хабайло. Для Галини Михайлівни немає дрібниць у роботі. Принциповий, досвідчений працівник вона віддає улюбленій справі усі сили. Працює творчо, з вогником. Г. Хабайло мало розповідає про себе. Проте з гордістю називає прізвища своїх помічників—голів первинних організацій УТОГ: П. Довбуша, І. Китарюка, В. Головач, М. Шпетко, П. Бондарюк, М. Бурак, М. Лівшиця, В. Штефуряка та багатьох інших.

Слід відмітити і самовіддану працю голів Вижницького та Садгірського міжрайвідділів. Буваючи в колгоспах, вони цікавляться, як працюють члени Товариства, яка в них заробітна плата.

З метою надання допомоги на місцях, обміну досвідом роботи, в минулому році облвідділ провів семінар з головами первинних організацій УТОГ. Подібний семінар намічено провести і в 1973 році.

Не залишається поза увагою й організація при районних клубах гуртків по вивченню міміки та жесту. Так, наприклад, дуже добре поставлена ця справа в клубі с. Дихтинець, яку очолює Г. Шинкарюк.

Як позитивне явище, слід відмітити і добре організоване облвідділом соціалістичне змагання між колективами міжрайонних та районних відділів УТОГ. Постійний контроль за виконанням соціалістичних зобов'язань допомагає піднести розвиток творчої ініціативи мас і на вищий рівень. Переможцем у змаганні, як показало підведення підсумків, став Садгірський міжрайвідділ УТОГ, роботу якого очолює С. Комісарова. Колектив міжрайвідділу нещодавно нагороджено Перехідним вимпелом Чернівецького облвідділу.

Значних успіхів досягли у 1972 році і трудівники села. З 502 членів УТОГ, які працюють у колгоспах області, 114—передовики сільського виробництва. Серед них—В. Вовк з колгоспу «Радянська Буковина» Вижницького району, їздовий артілі «Заповіт Ілліча» Ф. Романюк та інші.

Для членів Товариства, які мешкають в сільській місцевості, створені всі умови для плідної роботи та відмінного відпочинку. До їх послуг телевізори, пересувні бібліотечки, газети, журнали.

Отже, зроблено багато, та працівники облвідділу не зупиняються на досягнутому. Вони завжди у пошуках.

У нинішньому році вже проведено зліт членів УТОГ Кіцманського району, на якому було присутніх 67 чоловік. Після урочистої частини перед трудівниками сіл виступили самодіяльні актори Чернівецького Будинку культури. Вони показали одноактну п'єсу «За лінією фронту» та комедію «Чобіт сміху наробив». Палкими оплесками вітали члени Товариства виконавців головних ролей Н. Щетиніну, В. Корду, В. Чистосердова, Р. Кушнір, Ф. Чепурного та інших.

Незабаром нова зустріч з членами УТОГ Новоселицького району. Нові труднощі, нові радощі.

Л. ТУМАРЄВА.

ВАГОМІ ЗДОБУТКИ

Сімферопольське УВП план по реалізації швейних виробів за чотири місяці поточного року виконало на 104,7 процента.

Ритмічну роботу всіх цехів та дільниць підприємства в значній мірі забезпечує добре налагоджена організація соціалістичного змагання. Перед у трудовому суперництві ведуть «Майстри—золоті руки» — П. Ніколенко, Г. Просмицька, В. Толмачова, Л. Чечоткіна, Г. Шашкевич та М. Сесекало, які завжди працюють з випередженням графіка. Сьогодні вони випускають продукцію у рахунок травня 1974 року. А кращі трудівниці з бригади комуністичної праці Д. Сенчіліна, М. Лисенко та інші щоденно виконують норми виробітку на 120—130 процентів. Майстер Марія Антропенко так говорить про них:

— Працьовиті у мене дівчата, бойові. Першість по підприємству за минулий квартал виборола наша бригада. Хоч до кінця поточного року ще чимало часу, але ми всією бригадою докладемо всіх зусиль, а перехідний Червоний прапор підприємства таки утримаємо за собою.

Нещодавно, коли на загальних зборах виробничників підприємству вручали Диплом «За високу культуру виробництва», трудівниця В. Толмачова, яка носить високе звання «Майстер—золоті руки», у своєму виступі сказала:

— Вручення Диплома «За високу культуру виробництва» покладає на наш колектив підвищенні обов'язки. Тож тепер ми повинні трудитися ще продуктивніше і випускати вироби лише першим сортом.

Відмінних показників добиваються і передові робітниці — В. Самойляк, І. Маркова, Н. Александрова та інші, які працюють на пошитті робочих чоловічих костюмів. Приклад кращих трудівниць наслідує і молодь, з яких в основному і складається увесь трудовий колектив УВП. Кращі з них — це К. Заєць, В. Чаплигіна, Д. Чорна, А. Дякова та В. Калинова.

Немає сумніву, що завойовані здобутки будуть примножені, показники по підприємству стануть ще кращими.

М. КОЗЛОВ.

На фото: хороший настрій у настильниць Сімферопольського УВП Р. Дерягіної та Л. Чечоткіної. У швейне виробництво запускаються вироби із різнокольорових тканин.

ВИПЕРЕДЖАЮЧИ ЧАС

Дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами! Під таким девізом змагаються трудівники Сумського учбово-виробничого підприємства за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки.

Підсумки роботи за чотири місяці свідчать про те, що колектив УВП успішно справляється з виконанням взятих зобов'язань. Так, понад встановлене завдання додатково реалізовано готової продукції на 22 тисячі карбованців, ніж передбачалося раніше.

Колектив підприємства продовжує нарощувати випуск чоловічого спецодягу. Цьому в значній мірі сприяє добре налагоджена організація соціалістичного змагання між швейними дільницями та окремими трудівниками. В кожному виробничому приміщенні встановлено дошку показників, з якої трудівники оперативно дізнаються, як вони вчора попрацювали? Хто сьогодні попереду, а кому слід підтягнутися?

Підсумки змагання між дільницями на УВП підбивають щомісяця. Це сприяє пожвавленню змагання. В даний час першість серед швейних дільниць утримує бригада, яку очолює майстер Антоніна Коваленко.

В індивідуальному змаганні високих виробничих показників домоглися швеї-мотористки Н. Литовка, А. Таранець, М. Шамраєнко, Н. Степанець, Е. Самсоненко, Л. Буйволенко, Н. Копиця та інші. Систематично перевиконуючи змінні завдання, вони домоглися високої продуктивності праці і вже сьогодні працюють з випередженням часу—в рахунок серпня—листопада 1973 року.

Продукція, яку вони виготовляють, завжди високої якості.

Хороших успіхів у своїй роботі домагаються також швеї Н. Смагіна, Н. Федорченко, А. Головань, В. Ярмоленко та багато інших.

Виробничі успіхи, досягнуті в соціалістичному змаганні з початку року, сумські швейники прагнуть не тільки закріпити, а й примножити з тим, щоб до 25 грудня завершити річний план третього року дев'ятої п'ятирічки і з честю дотримати даного слова.

Т. ПЕЛИШЕНКО.

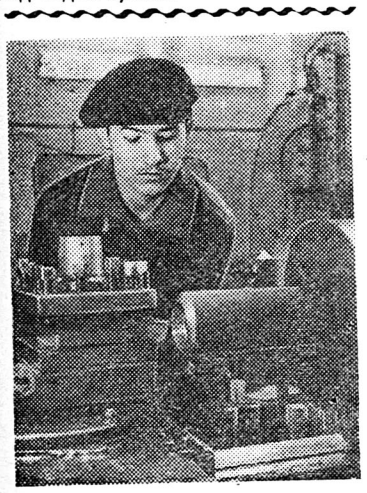

Віктор Миколайович Кованов працює токарем механо-складального цеху Донецького заводу імені Ленінського комсомолу. Включившись в змагання за дострокове виконання завдань третього, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, Віктор Миколайович систематично виконує норми виробітку на 130—140 процентів.

На фото: В. М. Кованов за роботою.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

КРОКИ У ТРУДОВЕ ЖИТТЯ

ЩЕ БУДУЧИ студенткою Київського технікуму легкої промисловості Таня не раз уявляла початок своєї трудової біографії на підприємстві. Що раніше було тільки мрією, поставало перед нею все більш виразно і зрозуміло.

Легких шляхів не шукала та й не манили вони її. Знала: після технікуму її чекає робота, щоденна, щогодинна. Готова була до труднощів і нових випробувань. Де б не довелося працювати, поруч завжди будуть люди, які підтримають і допоможуть.

Непомітно пройшли роки навчання, позаду вже екзамени і ось в руках заповітне направлення на роботу. Їй випало їхати до Конотопського УВП, де так потрібні молоді спеціалісти. Поїхала охоче, як поїхала б і в інше місто. Тільки легкий смуток лишився за минулим студентським життям, за друзями, які були всі роки поруч.

Зате попереду вже самостійне життя, трудовий колектив, повноправним членом якого вона стане. Який він буде, як її зустрінуть на новому місці? Ці думки хвилювали, бентежили, хотілося якнайшвидше розпочати роботу і познайомитись з людьми, з якими працюватиме.

На підприємстві зраділи молодому спеціалістові. Їй зразу ж довірили бригаду. Коли вперше переступала поріг цеху, хвилювалась, як перед іспитом. Її охопили якість незнайомі досі почуття: радісно і тривожно було на серці. На Таню одночасно було спрямовано тридцять зацікавлених поглядів. Але крім цікавості вони таїли ще щось, в чому важко було розібратися одразу.

Всі оці люди, літні робітниці і молодь, віднині стануть її трудовою сім'єю. Привітавшись, змусила себе заспокоїтись і почала детальне ознайомлення з виробничим процесом і робітницями. На якусь мить закрався сумнів, чи справиться з обов'язками майстра? Чи знайде ту стежину, що веде до людських сердець? Чи зуміє спрямувати колектив на виконання поставлених завдань?

— Новий майстер? Така молода? — легким вітерцем котився по цеху гомін.— Худенька, тендітна... А сподівалися, що прийде статечний, літній спеціаліст.

Та її впевнений, після першого хвилювання погляд, заспокоював, немов говорив: «Віднині будемо працювати разом». І теплішали очі робітниць: це нічого, що молода, допоможемо...

Таня зразу ж втягнулася у вир трудових буднів. Маючи необхідні знання, їй ще бракувало досвіду. Та це не тривожило. Потроху, крок за кроком, вивчала людей, їхні погляди, звички, цікавилась, хто як і чим живе, як відноситься до роботи. Обдумано, але впевнено приступала до виконання своїх обов'язків.

Перші кроки. Перші успіхи і невдачі. Успіхи радували, додавали сил, але ніколи не були приводом до заспокоєння. Якщо ж траплялися і невдачі, вони не вносили метушні і розгубленості, а подвоювали енергію, посилювали прагнення довести, що були вони випадкові.

Саме собою не приходить ніщо. Скрізь, а передусім в роботі колективу, необхідна активність. Пасивність не тільки шкодить справі, а й зводить нанівець досягнуте. Більше уваги приділяється організаційним питанням, зміцненню контактів з колективом. Для Тані в організації роботи цеху дрібниць нема. Навіть настрій людини хвилює майстра. Адже від людей залежить не тільки продуктивність праці, а й якість виробів.

Одним з невідкладних завдань Тані було донести до кожної трудівниці розуміння важливості виконання норм виробітку. В цих заходах колектив дружно підтримує майстра, навіть останні скептики пройнялися довір'ям до молодого спеціаліста.

Не зразу, але відчутно поліпшилась робота. Зріс випуск продукції, а там прийшли і успіхи в соціалістичному змаганні.

У кожному колективі є чудові майстри своєї справи. Є вони й на Конотопському УВП. В цеху № 2 багато чудових швей. Досконало володіючи технікою пошиття, ці люди є найпершими помічниками Тані Нерознак. Разом вони працюють, вишукують невикористані резерви, разом обговорюють намічені заходи на підвищення продуктивності праці. Гордістю бригади є такі трудівниці, як Катерина Федорівна Лапузіна, Тетяна Іванівна Железненко, Катерина Молявко, Ольга Оникієнко та багато інших, які не тільки взяли на себе підвищені соціалістичні зобов'язання, а й успішно їх виконують.

Взяти б для прикладу Ольгу Оникієнко. На підприємстві вона працює трохи більше двох років, проте її вправності і віртуозності в роботі можуть позаздрити і ветерани. Працює Оля старанно і вироби виготовляє тільки відмінної якості. Її змінні показники 120—130 процентів.

На своєму робочому місці робітницю не впізнати: вона і машина в ці хвилини—одне ціле. Ольга в роботі — увага і зосередженість. Її рухи точні і впевнені. Приємно спостерігати, як працює ця робітниця. Відрадно, що таких трудівниць, які своєю працею звеличують колектив стає більше.

У вільний від роботи час робітниці, як і майстер, постійні відвідувачі Будинку культури. З їхньою участю відбуваються літературні читання, концерти, спортивні ігри. Своїм Будинком культури, який міг би бути окрасою будь-якого міста, по праву пишаються трудівники підприємства. Подивитися кінофільм, зустрітися з друзями — це найбільш улюблене місце глухих трудівників.

Так проходять трудові будні цього дружного і працьовитого колективу, який на рівних змагається з іншими цехами підприємства. В ньому розпочався і трудовий шлях Тані Нерознак, в якому вона впевнено зробила свої перші трудові кроки і прагне разом з колективом добитися ще кращих показників.

Тепер у неї є не тільки знання, які вона принесла з технікуму, а й дворічний трудовий стаж. З таким багажем відчувається приплив нових сил. Випробування витримано успішно, а попереду широка нива трудової діяльності.

Ф. САВЕНОК.

В інструментальному цеху Харківського заводу «Серп і Молот» знають члена УТОГ Савелія Хемліна як одного з передовиків виробництва. Працюючи фрезерувальником, він систематично виконує норми виробітку на 140—150 процентів.

На фото: ударник комуністичної праці С. Хемлін.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

РЯДОВИЙ РОБІТНИЧОГО КЛАСУ

Швидко летить час. Озирнешся назад і не знаєш, радіти чи дивуватись. Наче багато зроблено, а все здається мало. І тоді знову ще гарячіше б'ється серце, ще більше повниться планами і мріями душа. І знову — робота...

Минуло двадцять сім років з тих пір, коли П. М. Усик вперше переступив поріг прохідної вагонобудівного заводу. Той день ніколи не забудеться, бо став першим каменем у фундаменті неспокійного робітничого життя.

1946 рік... Важким він був для нашої країни. На заводі ще не вистачало обладнання, інструментів. Юнак обрав собі нелегку професію плавильника і опановувати нею доводилося самотужки, бо не вистачало висококваліфікованих майстрів. Придивлявся, як працюють старші, досвідченіші, прислухався до кожної поради. І, як мовиться, швидко «набив» руку, став в один ряд із ветеранами заводу.

У 1950 році П. Усика перевели слюсарем-складальником у візковий цех, де він працює і нині. Насьогодні він один з кращих глухих виробничників підприємства, майстер своєї справи. Йому доручають найскладніші і найвідповідальніші завдання. Бездоганна якість, норми, як правило, виконує на 120—130 процентів. І весь «секрет» успіху робітника — в любові до професії, в сумлінному ставленні до дорученої справи.

Варто хоч раз побачити, як прискіпливо оглядає верстат перед початком роботи, як дбайливо готує робоче місце, щоб переконатися в цьому. Чітка, добре продумана організація праці, непродуктивні витрати часу зведені до мінімуму, зручно складені заготовки — з усього цього і складаються оті секунди й хвилини, що їх виграє трудівник чи не на кожній операції. Кожна зміна — це своєрідний екзамен на якість, творчий звіт зробленого.

В третьому, вирішальному році п'ятирічки Павло Михайлович взяв особисте зобов'язання виконати п'ятирічку достроково. Відтоді працює ще з більшим завзяттям і енергією.

За самовіддану працю П. М. Усику одному з перших серед глухих заводу присвоєно звання ударника комуністичної праці. Він нагороджений ювілейною медаллю та значком «Відмінник соціалістичного змагання» міністерства важкого транспортного машинобудування СРСР.

Павло Михайлович дбає про надійну зміну, тому прагне передати набутий досвід і вміння своїм учням. Багато молоді навчив працювати біля верстатів. І разом зі своїм досвідом та виробничими секретами віддав кожному щось хороше, частку свого серця.

Павлу Михайловичу — 54 роки. Та коли дивишся на його міцну постать, на швидкі впевнені руки — ніколи про це не подумаєш. Всі на заводі його заслужено величають ветераном і доказом є нагрудний знак «Ветеран заводу». А члени Товариства глухих виявили довір'я П. М. Усику, обравши його головою первинної організації.

Такий він наш Павло Михайлович, рядовий робітничого класу, простий і водночас знатний трудівник із вагонобудівного заводу.

О. ЧОРНОБАЙ.

м. Кременчук.

У НАС В ГОСТЯХ ЖУРНАЛ «ЕХО»

Журнал «Ехо» — орган Центрального правління Грузинського товариства глухонімих. Виходить один раз на квартал.

Сьогодні пропонуємо читачам матеріали надіслані редакцією журналу.

СКУЛЬПТОР

Образотворче мистецтво і життя німого скульптора Валеріана Цомая нерозривні, вони навіки злилися воєдино.

Любов до прекрасного у хлопчика прокинулася рано. Для малого Валеріана не існувало світу звуків, він бачив лише музику фарб щедрої природи Грузії і його рука з олівцем потягнулася до паперу.

Малюнки Валеріана Цомая випадково побачив відомий грузинський скульптор Сілован Какабадзе. Він порадив юному художнику неодмінно вчитися. Так 29-річний Валеріан Шарванович у 1947 році став студентом Тбіліської академії художеств, а в 1953 році успішно закінчив її. Знання, які він здобув в академії, ще ширше відкрили перед молодим скульптором важкий і тернистий, але прекрасний шлях художника.

Враження від навколишнього світу, чарівні руки майстра втілюють у глині, вирізьблюють у камені, карбують на металі.

Твори В. Ш. Цомая, присвячені героїчній темі чи ліричному настрою, завжди сповнені внутрішньої енергії, динаміки. Кожна його композиція виразна і щира, а герої цілеспрямовані і вольові люди. Такими перед нами постають його народні герої «Арсен», а також «Шахтар», «Герой праці», «Полеглі на війні» (цей пам'ятник стоїть у парку села Абаша), своєрідно нагадуючи образ, що втілений у скульптурі «Шота Руставелі».

Валеріана захоплює також і мистецтво карбування по металу. Тут він більш ліричний та інтимний. Безмежною ніжністю віє від його робіт «Мир», «Голова юнака», «Мрія». Твори глухого скульптора часто експонуються на художніх виставках, про нього пишуть у пресі. Репродукції творів Валеріана Цомая неодноразово друкували на своїх сторінках газети і журнали «Коммунист», «Дроша», «Сабчота Хеловнеба», «Заря востока», «Огонек» і «Советский Союз».

Нана КІКНАДЗЕ,
художниця.

Грузинський танець Ганда — Гані.

У ПРИМОРСЬКОМУ МІСТІ

На Кутаїській вулиці міста розташований один з будинків навчального підприємства. Там тепер контора УВП. Будівля, правда, стара, але після капітального ремонту будинок стане одним з найкращих у місті Поті.

У це приміщення намічено переселити клуб глухих, обладнати тут червоний куток підприємства, а також кімнати для занять гуртків художньої самодіяльності. Новий директор УВП вже замовив необхідну документацію для ремонту будинку. Це буде справжній подарунок людям з вадами слуху.

А колектив учбово-виробничого підприємства своєю роботою заслуговує на такий подарунок. План по реалізації продукції за два роки п'ятирічки підприємство виконало на 102,8 процента, знизивши планову собівартість виробів на 2,3 процента. Понад встановлене завдання торік випущено додаткової продукції на 9 тисяч карбованців.

З піднесенням розпочали трудівники УВП м. Поті третій, вирішальний рік дев'ятої п'ятирічки. Чотиримісячний план по реалізації готових виробів колектив підприємства виконав на 105,2 процента.

У цьому трудовому досягненні є вагомий внесок передовиків підприємства. Серед них — робітниця ватного цеху Гульнари Квазадзе й Олександри Аляшиної, Віктора Матвеєва й Анатолія Донцова, які виготовляють капронові нитки, Метії Пацурії і Валентини Глонті, Наталії Меквабішвілі і Луни Бебурії.

Високих виробничих показників домоглися в соціалістичному змаганні в'язальниці капронових сіток Ламзіра Гогічайшвілі, Мзія Белканія і Надія Аланія, а також робітники цеху масового пошиття Нанулі Гогія, Марія Трушкова, Жужуна Надарая, Татуща Аккермадин та інші. Це вони своїми трудовими руками шиють високоякісні ситцеві сарафани, фланелеві халати, простирадла, наволоки, нейлонові плащі та інші вироби.

На продукцію, яку тут виготовляють, ще ні разу не надходили скарги від споживачів, хоч її відправляють далеко за межі нашої республіки.

— На підприємстві велику увагу приділяють техніці безпеки праці, дбають про організацію відпочинку трудівників. Так, за останній час вже проведено ряд колективних екскурсій, зокрема, до міст Телай, Орджонікідзе та інших.

Однак на підприємстві ще не все зроблено для підвищення культури виробництва. Для робітників ватного цеху, наприклад, треба обладнати душову, встановити витяжну вентиляцію, а також впорядкувати складське господарство. Але я вірю, що новий директор УВП Аміран Почхуа в найближчий час зробить усе необхідне, щоб колектив робітників міг плідно трудитися і культурно відпочивати.

АРЧІЛ ДАВІТЯН,
журналіст.

Останній шарманщик на вулицях старого Тбілісі.

У ПРИМОРСЬКОМУ МІСТІ

Коли я прибув на учбово-виробниче підприємство м. Поті, колишнього директора Арсена Чконія вже не було на роботі. Кілька днів тому його тепло провели на заслужений відпочинок. Але ім'я Арсена Чконія не сходило з уст трудівників про що не йшла мова. Мені це було добре зрозуміло.

Сорок п'ять років віддав він роботі на посаді директора. З його іменем пов'язані високі виробничі здобутки глухих трудівників міста Поті. Вони добре пам'ятають як директор підшукував відповідні приміщення для нових цехів, діставав виробниче обладнання.

Новий директор Аміран Почхуа — енергійний працівник. Він прийшов сюди з суднобудівного заводу, де останні 12 років був заступником керівника п'ятитисячного колективу. Аміран Почхуа має великий досвід роботи з людьми.

Одним словом, у Арсена гідний спадкоємець.

ВІРШІ ОТАРІ КАНДЕЛАКІ

За спеціальністю член Товариства глухонімих Грузії Отарі Канделакі провізор. Своєю чесною і благородною працею він заслужив любов і повагу.

Поетичні твори Отарі Канделакі часто друкуються у журналах і газетах нашої республіки

ВЕСНА

Сегодня я пою особенно радостно,
С неба мне улыбается яркая звезда,

Пришла весна, сияет заря
Весна так радует меня.
Сегодня и у солнца лучи совсем иные.

Они — цвета червонного золота,
Не знаю, что так взволновало мое сердце.
Никогда оно не пело так громко.

Переменилось, преобразилось,
Опьянено красотою мира
Бурлит, бушует, торжествует,
Весна, Весна!

строка написанная кровью поэта

Я видел одну маленькую книжку
Обложку косо пересекала трещина,
И на тоненьких, истертых страницах была видна
Строка написанная кровью поэта.
Тогда небо над окопом было темным,
По земле стелился желтый туман,
Рука убитого солдата прижимала к груди
Маленькую книжку, забрызганную кровью.
И когда отгремела война,
И когда утих гул гнева,
Я горячо пожелал, чтобы никогда на свете
На книгах не появлялись капли крови.

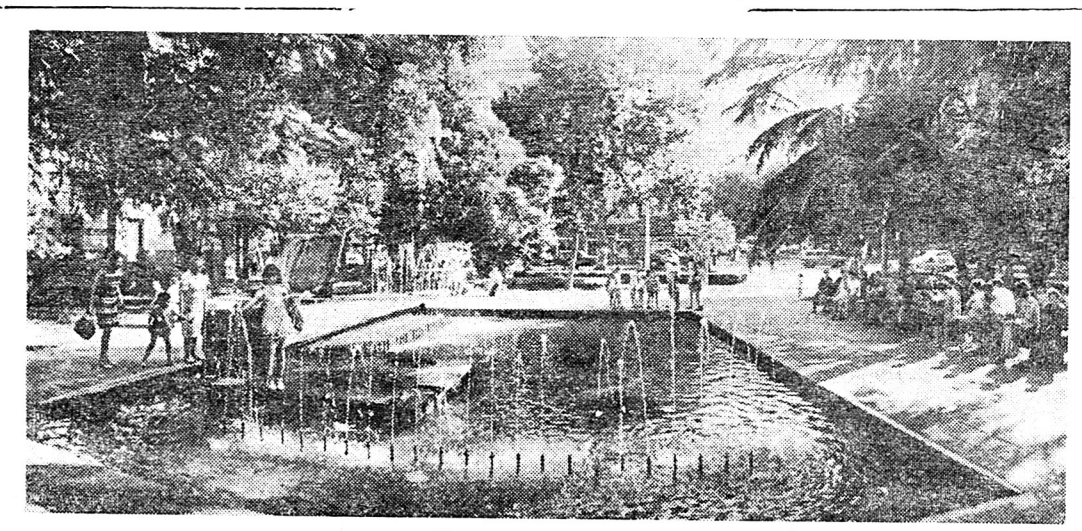

У затишному куточку нового Тбілісі.

Ураган. *Карбування по металу Валеріана Цомая.*

УВАГА, пішоходи!

Займається весняний ранок, розгорається день, спадають вечірні сутінки — ні на хвилину не припиняється рух транспортних засобів на дорогах. Кожному з нас, навіть тому, хто любить, сидіти дома, щодня доводиться бути пасажиром. Поспішає на заняття школяр, квапиться в аудиторію студент, крокують до заводських та фабричних прохідних робітники, туристам не терпиться—швидше б оглянути історичні пам'ятники давнини.

Перед кожним з нас — дорога. І кожному хочеться, щоб вона була радісна. Цьому, здається, ніщо не заважає. Розмірений ритм вуличного руху підпорядкований світлофорам і найрізноманітнішим знакам. Встановлені чіткі правила роботи тролейбусів, автобусів, таксі, мітрополітену.

Тим не менш, жоден, навіть найбільш категоричний знак світлофора «стійте», «заборонено» не може присікти тих досадних порушень, які призводять до дорожно-транспортних пригод. Щодня на вулицях нашого міста внаслідок грубих порушень правил вуличного руху трапляються 3—4 дорожних пригоди. Тільки у першому кварталі 1973 року транспортом убито 42 чоловіки і поранено 277.

Як показує аналіз, більшість з цих пригод сталося з вини потерпілих, які не дотримувалися вимог правил вуличного руху.

Головний бухгалтер Дарницького домобудівного комбінату Марія Федорівна Антонова вирішила перейти Броварське шосе перед мотоциклом, що наближався. І ось наслідок — її збито.

Така ж доля спіткала і робітника миловарного заводу Івана Олексійовича Зарицького, який переходив вулицю Фрунзе в забороненому для переходу місці.

Дорогі товариші! Для того, щоб з вами не трапилося подібної пригоди, суворо дотримуйтеся правил вуличного руху. Не забувайте про це самі і вимагайте цього від своїх близьких та знайомих.

ДЕРЖАВТОІНСПЕКЦІЯ
УВС м. КИЄВА.

МІСЯЧНИК БЕЗПЕКИ РУХУ

З 15 травня по 15 червня 1973 року по всій країні проводиться місячник безпеки вуличного руху. В ці дні працівники міліції в тісному контакті з громадськістю і при активній участі працівників транспортних підприємств посилять нагляд за рухом транспорту та пішоходів. Поліпшиться пропаганда правил транспортного руху.

У цій роботі велику роль повинні відіграти керівники підприємств та організацій. Не можна більше лібералънічати з тими, хто перебігає вулицю при червоному сигналі світлофора або перед транспортом, який рухається поблизу, переходить її в заборонених правилами вуличного руху місцях і навіть перелазить через огорожі. Працівники державтоінспекції в таких випадках штрафуватимуть, а потім повідомлятимуть за місцем роботи, навчання. Ці заходи впливу викликані лише турботою про безпеку, здоров'я, життя пішоходів та водіїв транспорту.

Керівникам підприємств і організацій необхідно організувати в колективах вивчення правил вуличного руху згідно чотиригодинної програми.

Місячник безпеки руху дасть лише тоді результати, коли в ньому візьмуть активну участь всі мешканці міст.

С. РОМАНЧЕНКО,
підполковник міліції.

В. о. редактора
П. БУЛАТОВ.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правления Украинского общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 654—5000. 73 р.